

1

Прозорецът се пръсна точно в 0:12. Разнесе се силен пукот, последван от оглушителен гръм и експлозия от парченца стъкло. Нали ви е ясно, че прозорецът не се счупи сам? Това се случи благодарение на стик за голф №5 с извито стъпало и масивна периферия, от онези, които професионалистите наричат „айръни“. Струва двеста долара. Марка „Колоуей“. Познах го, защото е мой. Или поне беше някога.

Знаех точния час, защото летящите парченца стъкло ме извадиха от съня ми, а клюмналата ми глава се намираще точно на нивото на часовника върху арматурното табло. Трябваша ми няколко секунди, за да осъзная какво всъщност се случва.

Разбира се, сънят не беше част от работата ми. От мен се искаше да наблюдавам къщата, която се намираще малко по-надолу от другата страна на улицата. За мое оправдание мога да изтъкна, че поне от два часа насам във въпросната къща не се бе случило абсолютно нищо. Нито пък по цялата улица, която се виеше из този скъпарски квартал. Но тъй като седях зад волана на колата сам-самичък в мрака, попаднах в плен на скуката и тя си свърши работата. Разбира се, подпомогната от половин бутилка „Ноб Крийк“.

Наблюдението нощем е досадна работа и няма ни-

що лошо в това човек да се опита да разсее тази досада. Не съм ли прав?

– Джейк, какво, по дяволите, правиш тук? – попита през дупката в прозореца причината за експлозията от парченца стъкло.

Прозорецът не бе какъв да е. Беше стар, затова се пръсна, а не се покри с пукнатини като паяжина. Това беше оригиналният прозорец на предната дясна врата на моя безупречно реставриран мустанг, модел 1965-а. Бургундско отвън и черен кожен салон отвътре, в момента осеян с безброй парченца стъкло. Адски трудно щях да намеря друг оригинален прозорец.

Като стана въпрос за адски работи... познах този дрезгав глас още преди да вдигна глава и да видя бившата си съпруга. Казва се Тами и е луда за връзване. Изгубих четири години от живота си в слушане на глупостите ѝ. Обикновено мрънкаше, хленчеше и се оплакваше, но понякога – като в момента – изпадаше в неконтролируем бяс. Палеше се много лесно. Имах чувството, че тези изблици на ярост ѝ помагат да се чувства важна и значима.

Тами стискаше стика за голф с две ръце толкова силно, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Стъпалото му се издигаше над рамото ѝ, готово да се стовари върху следващата ѝ мишена. Ако съдех по богатия си опит с нея, тя се канеше да счупи другото странично стъкло, после предното и накрая да се добере до мен. Тами нямаше спирачки. Нито задна скорост.

Всички освен мен я намираха за красива. Имаше руса коса, сини очи, очарователна усмивка и съвършен нос. Някои пластични хирурзи са много способни. Скъпи, но способни. Знаех го от собствен опит. Нали аз бях платил за носа.

Но както вече казах, хубавата Тами се палеше много лесно. Изминаваше разстоянието от ледено спокойствие до атомен взрив за наносекунда.

Като в този случай.

– Може да ти се стори странно, но се канех да те попитам същото – отвърнах аз.

Още не се бях разсънил напълно и се опитвах първо да идентифицирам човека, после мястото и накрая да се ориентирам в ситуацията. Нещата бързо се подредиха в главата ми. Нямах избор, след като бившата ми жена стискаше здраво стик за голф с намерението да го използва върху мен. Мястото изскочи в ума ми веднага след това. Пепърмил Роуд. Пресечка на булевард „Пердидо Бийч“, която прекосява „Пойнт“, суперскъп анклав, разположен в сърцето на друг скъп квартал, наречен „Пердидо Бийч“, който се намираще на върха на финансовата хранителна верига. Къщите тук струваха седемцифрени суми в долари. Те сияеха като диаманти, инкрустирани върху златна гривна, и всичките предлагаха великолепна панорама към широкия златист плаж и Мексиканския залив отвъд него.

Добре. Намерих два от отговорите, оставаше ми още един.

– Защо си паркирал пред дома ми? – попита тя с издадена напред брадичка и блеснали от гняв очи.

А, да!

– Не съм. Паркирал съм от другата страна на улицата.

Стикът за голф се издигна с още няколко сантиметра. Кокалчетата ѝ побеляха още повече, а оформените ѝ от пилатес бицепси се издуха.

– Не си играй с мен, Джейк! Какво, по дяволите, търсиш тук?

– Това моят стик ли е?

Тами почервения цялата, а гневът, надигнал се в гърдите ѝ, стана почти осезаем. Знаех как да я вбеся. Знаех как да ѝ късам нервите. В това отношение никой не можеше да се сравнява с мен. Често ми го бе казвала. Истината е, че това ми доставяше известна наслада. Много беше хубава, като се ядосаше. Опасна, но хубава.

Онази малка вена, която минаваше през челото ѝ,

се изду, когато Тами се завъртя и счупи малкото задно стъкло на дясната врата. Също оригинално. И вероятно още по-трудно за намиране.

– Ей, ей, ей! Какво ти има?

Проявих достатъчно съобразителност и пропуснах „освен обичайното“, макар да ми мина през ума. Споменах ли вече, че тази жена никога не успяваше да намери педала на собствената си спирачка?

Тя насочи стика към лицето ми и попита:

– Защо ме шпионираш?

Едва сега забелязах, че е обула черно долнище на анцуг и къса розова тениска, която разкриваше стегнатия ѝ корем. Щеше да е готина, ако не беше толкова луда. Бях се оженил за готината, но се бях развел с лудата.

Започнах да чистя парченцата стъкло от ризата си и да ги изтръсквам от косата си.

– Не те шпионирам.

– Наистина ли? Няма ли да измислиш нещо по-добро? – Тами свали стика. – Спрял си срещу дома ми, и то на място, откъдето да надничаш в дневната ми, и си взел онова... как се наричаше... очилата на воайора...

Тя кимна към бинокъла на съседната седалка. Той също бе покрит с парченца стъкло.

– Бинокъл за нощно виждане. Това е част от работата ми.

– Работа? – Дори не направи най-елементарен опит да прикрие сарказма в гласа си.

– Работя по един случай. За Рей.

– Чудесно! Работиш за единствения човек, в сравнение с когото изглеждаш умен.

Всъщност Рей, баща ми, е изключително умен, толкова е умен, че понякога дори ме плаши, но двамата с Тами не си допаднаха от самото начало. За тях двамата важат всички клишета от рода на куче и котка, вода и масло, огън и лед и прочие.

– Спомняш си го значи? – попитах аз. – Ще се радва да го чуе.

Още няколко скъсани нерва.

– Не се дръж като задник! Цели четири години се опитвах да го измета с боклука, но нали знаеш, че има непотребни вещи, от които просто не можеш да се отървеш.

Усмихнах се.

– Той също се изразява много ласкаво за теб.

Тя се наведе и очите ѝ се изравниха с моите.

– Добре. Защо работиш за Рей?

– Трябваше му човек за наблюдение.

Изражението ѝ показваше, че не се е вързала на обяснението ми. Все едно лъжех. Нямам представа защо би могло да ѝ хрумне подобно нещо.

Тя изсумтя презрително и попита:

– А защо не е пратил онзи рижав хипопотам, който все се влачи след него?

– Пенкейк е зает.

Последва ново сумтене.

– Сигурно се тъпче с храна.

– Или спи. Когато и да го попиташ, прави или едното, или другото.

Тами поклати глава. Като че ли с отвращение.

– Доколкото си спомням, беше се зарекъл никога да не работиш за Рей. Но май си престъпил това обещание, както и всички останали, които някога си давал.

– Строго погледнато, обстоятелството, че ми е възложил да наблюдавам някого за една нощ, не означава, че работя за него.

– Наблюдаваш? Красива, изискана дума, която означава всъщност, че шпионираш някого.

Понечих да отвърна нещо в смисъл, че събирането на доказателства не може да се нарече шпиониране, но Тамми не бе приключила.

– Не ми пука кого шпионираш, стига да не съм аз.

– Не си ти.

– Добре.

Тя отстъпи крачка назад и вдигна стика за голф.

Търсеше си нова мишена. Погледът ѝ спря на предното стъкло.

– Свали това желязо и ме изслушай.

Тя свали стика с не повече от сантиметър, но устните ѝ останаха все така свити.

– Знам, че почти всичко в твоя свят се върти около Тами Хортън, но това няма нищо общо с теб.

Тя поклати глава.

– Кого следиш? Какво са направили? – Вече влезе в режим „клюки“. Едно от обичайните ѝ състояния. – Обзалагам се, че е Бетси Фридман, нали? – Тя погледна към сивата къща с фонтан, пред която бях паркирал. – Обзалагам се, че е тя.

– Не мога да ти кажа.

– Разбира се, че можеш!

– Мога, но няма да ти кажа.

– Да бе, да. Заради ония глупости, дето ги разправят частните детективи? Поверителност на информацията и прочие.

– Точно така.

Детективски услуги „Лонгли“. Така се казваше фирмата, посредством която баща ми упражняваше дейността си на частен детектив. Рей Лонгли бе работил първо като юрист, а после като специален агент на ФБР. В тази си роля бе вършил за федералните неща, за които никога не говореше. От пет години насам си изкарваше хляба като частен детектив. Откакто бе напуснал онзи миш-маш от трибуквени агенции, който бяха забъркали във Вашингтон. А може би го бяха подсетили да го напусне. Рей беше единак и никак не се погаждаше с другите.

– И твоите истерии не се отразяват никак добре на разследването – добавих аз.

Напомпаните ѝ с колаген устни се присвиха и тя се засмя за миг.

– Ама че майтап! Та ти не можеш да разследваш дори... спукана гума! Ти си идиот!

Това обяснява защо се разведохме, нали? Поне част от причините. Навремето, когато играех бейзбол в професионалната лига, тя смяташе, че съм върхът. Че съм страхотен, чудесен, безпогрешен и прочие. Водех я в най-добрите ресторанти и нощни клубове, а ваканциите си прекарвахме в Саут Бийч или Европа. Тами обожаваше Париж. Както и ролята на съпруга на професионален бейзболист. Харесваше ѝ възможността да се среща с прочути спортисти и се ласкаеше от мисълта да участва във фотосесия по бански на „Спортс Илюстрийд“. Истината бе, че спокойно би могла да го направи. Дори и днес, на трийсет и една.

Преди четири години обаче кариерата ми приключи в една студена октомврийска нощ в Кливланд, когато отбелязах единайсет ининга и така и не се възстанових от последвалата контузия на ротаторния маншон. В резултат на това чековете първо намаляха, а после секнаха и тя ме заряза. Заради някакъв адвокат, който притежаваше онази къща, оценена на седемцифрена сума, от другата страна на улицата. Същинска грамада от стомана, стъкло и мрамор с шест спални и дизайнерски мебели.

Това е кръговратът на живота по Ривиерата. Не онази, френската. А нашата, която се простира по протежение на Мексиканския залив.

– Кой тогава, ако не е Бетси? – настоя Тами.

Поклатих глава.

– С риск да стана досаден, повтарям, че не мога да ти кажа.

– Не можеш или не искаш?

– Ти си избери. И двете ме устройват чудесно.

Тя отново замахна със стика. Аз обаче измъкнах едрото си – високо метър и деветдесет – тяло от колата, изгледах я и казах:

– Тами, успокой се.

Точно в този момент се появи една полицейска патрулка, която спря на пет-шест метра от мустанга ми.